

THE END OF IMPERIALISM

I "Verden af i går", Stefan Zweigs sidste bog, inden han tog en overdosis barbiturater i bjergene nær Rio de Janeiro i begyndelsen af 1942, fortæller han om den rædsel, han oplevede to gange: Overgangen fra en international orden, der tilsyneladende var indstillet på fredelig sameksistens og civilisatorisk stabilitet, til den anti-humane og barbariske krigskatastrofe i Europa, der blev iværksat for militært at ændre magtforholdene i verden. Romanforfatteren "var vidne til fornuftens mest forfærdelige nederlag og brutalitetens vildeste triumf".

Zweig er ikke kun forfærdet over politikken i dette kaos, men også over de kulturelle eliter. I stedet for solidaritet og fælles modstand mod geopolitik, der dræber mennesker og materielle værdier, oplever han bebrejdelser, udelukkelse og skyld. "(...) de fleste skribenter råbte over hinanden, savlede og sludrede mod hinanden i had..."

På baggrund af Ruslands imperialistiske krig mod Ukraine synes Zweigs observationer og hans depression at være relevante i dag.

Udstillingen THE END OF IMPERIALISM spørger: På hvilken måde reagerer kunsten på den igangværende imperiekrig, og hvordan kan kunsten foregribe og forestille sig dens afslutning og tiden "efter"?

Har kunstens utopiske og fiktive potentiale magt til at foranledige et mangfoldigt, samarbejdende fællesskab af æstetiske og intellektuelle holdninger, der ønsker at se en verden fri for krigstidens fascistiske propaganda om besættelse, ødelæggelse, imperial ekspansion og mord? Og kan kunst, gennem talent, civilcourage og samvittighed, for så vidt som den tjener kritisk fantasi, de angrebne ofres værdighed og ikke konspiration, kynisme og propaganda, forstås som iboende anti-imperialistisk, samtidig med at den permanent flytter grænserne for det tænkelige?

Kan kreativitet modsætte sig kolonisering? Kan kunsten fungere som en frigørelse, der kun kan stå imod den undertrykkende magt, men også afspejle kunstens perverse uvidenhed, som håber, at det forfølgelsesdiktatur, den eksisterer i, ikke har noget med den at gøre?

I modsætning til den blinde boykot tror vi på en alliance af dissidenter mod imperialismens onde krig, som er en overskridelse af ethvert nationalt eller statsligt tilhørsforhold.

Hæren og partisangrupperne, der kæmper for at befri Ukraine fra russisk aggression, omfatter borgere fra både Rusland og Hviderusland. På samme måde er der i kunsten et virtuelt fællesskab af tilhængere af antiimperialisme, som med forskellige pas og biografier gennem det 21. århundrede med æstetiske midler har udtrykt deres bekymring over retningen mod nye kapitalistisk-korrupte diktaturer i Østeuropa.

Imperialisme, anti-imperialisme og deres kunstneriske repræsentationer har antaget mange former i menneskehedens historie på alle kontinenter: Det, vi står over for nu, er et forsøg på med imperialistisk vold at ødelægge et demokratisk Ukraine, som hylder værdierne i et pluralistisk civilsamfund. Men det sker i en bred kontekst, der omfatter hele det europæiske kunstneriske samfund, uanset hvor man er født, hvor man bor, og hvilken stats lovgivning man er underlagt. Vi tilbyder plads til kunstnere, der på en raffineret og overbevisende måde æstetiserer "imperialismens ende" baseret på de konkrete erfaringer fra det 21. århundredes Østeuropa. Vi er også interesserede i kunst, der foregriber, forestiller sig eller dokumenterer imperialismens endeligt i folks hoveder eller på verdenskortet, dens overvindelse og underminering, dens dekonstruktion og devaluering.

Ledemotivet i Stefan Zweigs "Verden af i går" er ambivalensen mellem håb og fortvivlelse; visionen om en bedre fremtid baseret på erfaringerne fra verden før krigen og de ødelæggende beviser på virkeligheden, som forfatteren ser omkring sig - men selv dette afbrydes af glimt af håb. Vores nuværende situation er heller ikke optimistisk, men måske betyder selve håbet om THE END OF IMPERIALISM, at den eneste mulighed - i det mindste for kunsten og dens refleksion - ikke er at leve i resignation eller begå selvmord som Zweig og hans kone i brasiliansk eksil?

Udstillingen bliver skabt i samarbejde med Hornsleth Galleri i København. Galleriet giver mulighed for at vise udstillingen centralt i København. Galleriet bidrager til projektet ved at stille lokalet til rådighed og hjælpe med formidling og reklame.

Kuratorer: Tomás Glanc og Jon Eirik Lundberg

Arrangører: Hornsleth Galleri og Laesoe Kunsthal

Kunstrum: Hornsleth Galleri, København. Vasbygade 24, 2450 København V

Indhold: Ny / nutidige værker af kunstnere fra Norge, Danmark, Frankrig, Hviderusland, Ukraine, Rusland og USA.

Værkerne består af installationer, skulpturer, video, vægmaleri og billeder. Værkerne adresserer ”imperiale aspekter af politiske aspirationer i rumlig forstand”: altså taktile, ikke primært semantiske eller sproglige, udtryk for magt. Slagmarken, magtens monumenter, handlinger og offentlige symbolik.

Der bliver lavet en lille dokumentarfilm, hvor kunstnere fortæller deres historier om landflygtighed og tilværelsen som dissidenter i eksil. Filmen dokumenterer også udstillingen, åbningen, modtagelse, osv. Filmen fortsætter udstillingens koncept i et andet medie med henblik på eftertiden.